

Filip Škába - Bůh je absolutní zbraň

Světlo loučí pableskovalo po slizkých kamenných stěnách chodby. Slyšeli jsme jen kapání vody a vlastní kroky. První kráčel s loučí bratr Pavel. Za ním papežův tajemník v kutně rudé barvy. Já jako poslední, což mi dávalo důvod předpokládat, že mi dosud důvěřují.

Ozvalo se několikeré zasvištění biče a úpění plné bolesti. A znovu bič.

Chodba končila plesnivými dřevěnými dvířky. Vstoupili jsme do kobky. Dva hromotluční pochopové napřahovali devíticásé biče na zbídačelé tělo, které viselo u zdi přikováno těžkými řetězy. Oči plné krve se zavřely v očekávání dalších úderů.

"Dost," rozkázal papežův tajemník. Bratr Pavel vložil pochodeň do držáku na mechem porostlé zdi. Jeden z pochopů zastrčil bič za široký opasek a vychrstl na vězně vědro vody. Tupě se zařehotal.

"Bratře Marku!" oslovil tajemník muže v řetězech, na němž ještě visely cáry mnišské kutny. Vězeň s námahou zdvihl hlavu. Jeho oči bloudily po věznitelích, až se zastavily u mne. Zableskla v nich zoufalá naděje. Odpověděl jsem mu pohledem tak ostrým, jak mi jen dovozovala bolest v mém srdci. Zároveň mne zachvátil strach. Marek se však rozkašlal a zhroutil se.

"Marku!" promluvil úsečně tajemník. "Při útrpném výsledku ses přiznal k nekonečnému hříchu. Chtěl jsi překazit nejsvětější úkol našeho Řádu - povolát Božího syna zpět na tento svět. Není v silách člověka potrestat takový zločin. Proto tě odevzdávám přímo do rukou Páně. Bratři..." rozpráhl ruce ke mně a Pavlovi.

Mé srdce se sevřelo. Odmítalo obětovat přítele. Vzpomněl jsem si však na další spolubojovníky, kteří byli odhaleni a zahynuli, jen abychom se my dostali mezi Nejvyšší zasvěcené Řádu. Vložil jsem ruku do tajemnickovy dlaně. Sbohem, Marku.

Ucítil jsem, jak má energie prochází rukou do tajemníka. Z jeho očí vytryskl oheň.

Výkřik děsu naplnil kobku. Marek vzplál jasným plamenem. Oheň začal pomalu stravovat zmitající se tělo.

Pochopové se krčili v posvátné hrůze a mumlali modlitby. Na tajemnickově tváři se objevil úšklebek. Bratr Pavel lhostejně přihlížel. Chtělo se mi plakat.

Mnoho tlustých svící osvětlovalo ponurou katedrálu. Stěny pokrývaly zašlé náboženské malby a obrazy, zachycující Cestu Páně. V temných výklencích stály některé lehké mučicí nástroje. Tu a tam visely na zdi okovy. Napovídaly, že sál neslouží jen k poklidným bohoslužbám. V čele katedrály stál na vyvýšeném stupni trůn. Na zdi nad ním visel velký dřevěný kříž, na němž byla přibita socha ukřižovaného.

Středem sálu po pásu koberce jsme kráčeli my - Nejvyšší zasvěcení. Bratři, které jsem znal pod jmény Pavel, Tomáš a já, kterého nazývali Štěpán. A před mýma očima zůstával čtvrtý z nás - hořící a umírající. Z mých plánů zůstaly jen trosky. Trosky a strach.

Na trůně spočíval sám papež ve slavnostním zlatém plášti. Po jeho pravici stál v rudé kutně papežův tajemník, po levici pak neznámý mnich, jehož tvář zastiňovala kápě.

"Bratři," promluvil blahosklonně papež, když jsme předstoupili před trůn. "Po staletí zapomnění, po staletí temna na tomto světě zabýval se náš Řád studiem Svatých písem a Velké magie. Pracovali jsme v tajnosti, mnohdy pronásledováni, ale v neochvějně víře v návrat Božího království. Zdokonalili jsme magické umění.

Náš Řád již dosáhl dostačujících znalostí a síly. Dnes je slavný den, neboť konečně povoláme Syna božího zpět na tento svět!"

Mou duši sevřel ledevec. Tak už přichází ta strašná chvíle, které jsem se obával po mnoho dní a na kterou přesto nejsem připraven! Hrůza z vlastní nemohoucnosti mě ochromila.

Kradmo jsem pohlédl na mnichy, kteří stáli vedle mne. Pavel i Tomáš se tvářili sebevědomě a radostně. Ó zaslepení!

Papež povstal a důstojně sestoupil z trůnu. Tajemník a mnich ho následovali. Prošli mezi námi a stanuli uprostřed sálu.

"Utvořme posvátný kruh," pronesl tiše papež. V tom místě byl pás koberce přerušen.

Dlaždice na podlaze zde byly uspořádány do kruhu. Nyní začaly matně zářit.

Papež zaujal místo na obvodu kruhu. I my jsme přistoupili. Třásl jsem se a jen strach z prozrazení mne přinutil připojit se. Coś ve mně dávalo jednoznačný příkaz - zabránit tomu! Proto jsem byl vycvičen! Spolu s Markem jsme v tajnosti zkoumali slabá místa magického umění Řádu. Snažili jsme se vyvinout kouzla silnější než jejich. Nyní však Marek padl. A poslední zprávy od spolubojovníků přišly před mnoha týdny. Sám nic nedokážu!

Papež znovu tiše promluvil. "Před stovkami a stovkami let poslal Bůh svého syna, aby skrze něho vládl světu. Vrazi se však zmocnili Syna božího a usmrtili ho. Tak se přerušilo spojení mezi Bohem a ubohým lidstvem. Lidé opustili víru a upadli do temnoty a anarchie.

My jsme však zůstali věrní pravému Pánu. Ještě dnes nastolí Syn boží své království na Zemi a přinese lidem pravou spravedlnost..." Náhle se odmlčel. V katedrále se rozhostilo tíživé ticho.

Uvědomil jsem si, že se třesu jako osika. Bezmocnost ve mně soupeřila s příkazem bojovat.

Uvědomil jsem si, že se na mne dívají všichni Zasvěcení. A papežův zkoumavý pohled jako by mi sahal až do duše.

"Na co myslíš bratře Štěpáne? Na co myslíš v této chvíli?"

Vyrazil jsem zoufalý výkřik. Veškerou sílu svého těla a duše jsem vrhl do svého posledního kouzla, do jediného blesku. Energie se zkoncentrovala v mém mozku a očima vylétla proti papežovi.

Čtyři oslňující sloupy světla vylétly z očí Zasvěcených. Srazily se s mým bleskem uprostřed kruhu a proměnily ho v neškodný obláček energie.

Papež se pohrdavě pousmál.

Zhroutil jsem se, vysílen a neschopen uvažovat. Mnichové mne odvěkli k trůnu a řetězem mne připoutali ke zdi. Kladivem zatloukli nýty na poutech kolem mých zápěstí a já v nich zůstal bezmocně viset. Pak se však o mě přestali zajímat a obrátili se zpět ke kruhu.

Vše, co se dále odehrávalo, přicházelo ke mně jako zlý sen, kterému se nelze bránit.

"Marek zradil a nyní ďábel ovládl i Štěpána," hovořil papež. "Ztratili jsme dva bratry.

Naštěstí zde bratr Jakub nedávno dosáhl Nejvyššího zasvěcení. Může tedy doplnit posvátný kruh." Ukázal přitom na mnicha, jenž doposud zůstával nejmenován. Do tváře mu nebylo vidět, zpod kápě vyčnívala jen jeho vousatá brada. "Kruh zůstane oslaben o jednoho Zasvěceného. Jsme však dost silní, abychom i tak splnili svůj úkol. Déle vyčkávat již není možné!"

Mniši, papež i jeho tajemník se rozestoupili. Spojili ruce a vytvořili posvátný kruh.

Soustředili se. Papež pronesl temné zaklínadlo nejvyšší síly.

Z kruhu vyrazil obrovský sloup světla. Udeřil do stropu a vzápětí zpět do podlahy katedrály. Za hromového rachotu sloup sílil, až už nebylo v silách mnichů udržet ho spoutaný. Kruh se roztrhl. Proud energie se prohnal katedrálou v podobě nesnesitelného světla doprovázeného řevem rvoucím uši. Mé smysly vypověděly službu. Ohluchl jsem.

Oslepl jsem.

Nevím kolik času uplynulo, než jsem přišel k sobě.

Na trůnu někdo seděl.

Pavel, Jakub, Tomáš i papež s tajemníkem klečeli před trůnem s hlavami pokorně skloněnými.

Muž na trůnu byl oděn do bílého nedbalého roucha. Měl mladou tvář, bujně černé vlasy.

Se samolibým úsměvem shlížel na zpusťšenou katedrálu a klanící se mnichy.

Kříž nad jeho hlavou byl prázdný.

"...poddaní Tvého království, Pane náš," říkal právě papež uctivě, zatímco ostatní mumlali modlitby.

Pán chvíli setrval se zavřenýma očima s hlavou zakloněnou. Pak se jeho tvář mihla nelibostí. Zamračene promluvil: "Cítím, že je jen málo mých věrných na světě!"

"Ano, pane," odpověděl rychle papež. "Mnozí podlehli ďáblu. Uctívají smyšlené bohy, modly nebo jen sami sebe. Zaslouhují trest! Jsou mezi nimi možná takoví, kteří dosud nedostali příležitost přijmout víru v Tebe, avšak..."

Muž v bílém prudce vstal. "Ano, dostane šanci ten, kdo si ji zaslouží. Můj otec je milosrdný. Ti však, kdo odpadli od víry, budou bez milosti utraceni! Tak jsem slíbil a to vykonám!" Vzepjal ruce a pohlédl vzhůru. "Otče!" zvolal a mniši se schoulili v posvátné bázni. "Dej mi sílu vykonat Tvou a moji vůli!"

Syn boží se třásl se zdviženýma rukama. Chvěl se a jeho tělem procházela energie, které by člověka roztrhala na kusy.

Náhle do mé mysli vtrhly tisíce hlasů. Spojily se v jeden nekonečný smrtelný výkřik plný bezbřehé bolesti. Tisíce bytostí právě našly smrt v ohni, hurikánech a zemětřeseních po celé Zemi. Jejich zoufalé volání hrozilo roztrhnout moje srdce. Trvalo to jen okamžik, ale za tu chvíli jsem prožil více bolesti než v celém svém životě.

Syn boží se vyčerpaně svalil na trůn.

"Jednoho dne nastolím na Zemi věčný ráj," zašeptal. "předtím však rozpoutám peklo v tomto světě! Peklo pro ty, kdo propadli ďáblu!" zvýšil hlas směrem k mnichům.

Papež se nezdál být otřesen, přestože i on musel cítit strašlivé volání umírajících.

"Mnoho pohanů právě našlo cestu do věčných muk. Ještě mnoho odpadlíků, včetně nejhorších kacířů, kráčí po Zemi. Až zesílím, pak bude Boží vůle krze mne proudit do světa zcela volně. Zatím však musím spočinout." Jeho víčka klesla.

Papež se zvedl. "Toto je nejšťastnější chvíle mého života," promluvil k mnichům. "Dosáhli jsme svého cíle. Nic už nemůže zabránit, aby Syn boží spolu s Řádem nastolil nové království, jehož moc obsáhne celou Zemi." Všichni se slavnostně usmívali. "Nemusíte již šetřit síly, bratři, ani se dál skrývat, Bůh je naše největší zbraň!"

Náhle ukázal na mne. "Ani tohoto zrádce již nebudeme potřebovat. Skončujte to s ním!"

Na ta slova se papežův tajemník otočil ke mně. "Bratři..." řekl. Pavel a Tomáš k němu přistoupili a podali mu ruce.

Po tom, co jsem právě prožil, považoval jsem svůj život za směšnou maličkost. Skončil naprostým selháním. Proto jsem skoro uvítal, když z očí tajemníka vyšlehl plamen.

Ke mně však nedolétl. Předě mnou se náhle zhmotnila stěna. Oheň se od ní odrazil.

Když se po chvíli stěna rozplynula, spatřil jsem tři planoucí postavy. Ještě se držely za ruce. Prostřední se pokusila udělat krok. Černající těla se zhroutila.

Jen těžko jsem se probouzel z letargie. Dosud jsem se nesetkal s kouzlem, jako bylo zrcadlo, které mne zachránilo před smrtí upálením. Kdo vládne takovým kouzlem? Pohlédl jsem k trůnu. Syn boží znaveně spal.

Zarachotily údery blesků. Před trůnem stál papež tvář v tvář novému mnichovi, kterého nazýval Jakub. Mnichova kápě sklouzla a odhalila prošedivělé vlasy a bradu. Stál klidně se sepjatýma rukama a jeho oči pevně hleděly na papeže.

Znovu zapraskaly blesky. Vylétaly z očí mnicha i z očí papežových. Srážely se a navzájem se ničily.

"Tvá snaha je marná, zrádče," chechtal se papež a odrážel mnichova kouzla. "Království boží již..."

Jeden z Jakubových blesků se zavlnil jako bič upletený ze světla a vlétl do chechtajících se úst. Papežovou tvář se stačil mihnout nevěřící výraz před tím, než explodoval.

Zlatý plášť se roztrhl a tělo se rozlétlo na kousky. Krev potřísnila vše kolem.

"Kdo jsi, muži, že se obracíš proti mým věrným?" zazněl mrazivý hlas. Syn boží, vyrušen bitvou, stál u trůnu a hrozivě shlížel na Jakuba.

"Jsem ten, koho nazýváš zaprodancem pekla," odpověděl mnich klidně, "ten, kdo nechce být otrokem žádného Pána. Ten, kdo věří, že Bůh nebude vládnout lidem!"

Jakub stiskl rty. Jeho oči se rozsvítily strašným žářem a vypustily tlustý svazek ničivých blesků. Nedosáhl však svého cíle. Kouzlo se do Božího syna odrazilo právě tak jako od zrcadla. Odražená síla se rozlétla katedrálou. Vstupovala do všeho, do stěn, do řetězů, které mě poutaly. Energie zasáhla i Jakuba a srazila ho na kolena.

Muž v bílém se začal smát.

"Kouzla mne přivedla na svět, ubožáku, nyní však už nemají nade mnou žádnou moc!"

Vítězně se zachechtal.

S úděsem jsem zjistil, že moje železná pouta se začínají rozžhavovat do ruda.

Přes plameny požírající těla mnichů jsem spatřil, jak Syn boží zvedá ruce k nebi a volá: "Otče! Dej ať..."

Můj mozek v zoufalém vypětí zachytil část síly, která mi spalovala zápěstí, a vyslal kouzlo. Blesk strhl ze stěny onen veliký kříž. Padající těžký kříž srazil muže k zemi, než stačil vyslovit ničivou modlitbu.

Vykřikl jsem. Do hlavy mi vystřelila šílená bolest. Mé dlaně byly v zápěstí upáleny od paže!

Syn boží se zdvihl zpod kříže a potácivě se narovnal. Hledal svého protivníka. Jakub běžel k jednomu z výklenků, kde stála mučidla a velká police s katovským nářadím.

Znovu jsem vykřikl. Moje mysl přece jen překonala všezatemňující bolest zmrzačených rukou. Skočil jsem a ramenem srazil omráčeného syna božího. Padl na znak. Svalil jsem se na něj a přitlačil ho na kříž.

V tu chvíli přiskočil Jakub a pevně sevřel paži ležícího muže. V pravé ruce držel těžké kladivo.

Zatloukl první hřeb.